

Свуда се намећу бескрупулозни млади људи без довољно знања и искуства, али са великом жељом да се лично промовишу кроз власт и новац

Поштовани професоре, по Вашем мишљењу у каквом се стану данас налази српска просвета после 10 година тзв. реформи?

- Слободно се може рећи да је просвета у Србији данас у катастрофалном стању, много горем него што је то била пре двадесет година, крајем осамдесетих година прошлог века. И док су проблеми просвете у деведесетим били везани за сецесију отпадничких република СФРЈ и тако изазван грађански рат, као и за варварске санкције и изолацију наметнуту од стране „просвећених“ нација, много тежи проблеми настали су у првој деценији двадесет првог века.

Они су директна последица неразумних реформи просвете наметнутих из Западне Европе. Главни циљ тих реформи је уништавање национално свесне интелигенције и деградација укупног интелектуалног нивоа просечног грађанина, претвореног у послушног конзумента који не поставља питања нити има жељу за тиме, већ своје мишљење и ставове гради на основу утицаја медија.

Реформа просвете после 5. октобра била је политичка реформа у правцу образовања за Ново доба. О чему се ту заправо ради?

- На први поглед, увоз реформе просвете долази из више центара Запада, али у ствари потиче из мондијалистичког круга чији је извршилац за Источну Европу Џорџ Сорос. Добро сте формулисали: образовање за Ново доба. При томе се народној већини ново доба представља као доба благостања, али данас и последњем сиромашу постаје јасно

да је то благостање замишљено за 5% владара света који, свако у својој држави, управља са преосталих 95% становништва рафинираним методама које укључују контролу јавних медија и образовања.

Ове су методе развијене у Сједињеним Америчким Државама у доба хладног рата у другој половини двадесетог века, уз обилато коришћење научних средстава, пре свега психологије. У реформи образовања важну улогу игра и финансијски аргумент: трошкови општег образовања се у што је могуће већој мери преваљују на леђа грађана, да би се држава ослободила „сувишних“ трошкова, а у ствари лишила основне контролне полуге свог будућег опстанка и развоја: квалитетног образовања својих грађана.

У том правцу су усмерени сви појединачни аспекти најновијих реформи: инклузија са индивидуализованим програмима рада, потенцирање ученичких права уз обесправљивање наставника као васпитача, немогућност коришћења педагошких казних мера и многи други. При томе се избегавају прави реформски захвати који би донели побољшање, као што је укидање сменске наставе (Србија је једина земља Европе у којој се настава изводи у више смена).

Тинде Ковач Церовић, перјаница реформе Гаше Кнежевића, и у садашњем министарству већ три године изнова реформише наше школство, док се гласови стручне јавности не слушају?

- Нисам случајно поменуо психологију. Један део професионално неуспешних психолога је у реформи школства финансираној споља видео значајан извор прихода и здушно

прионуо на посао. Предводник тог ешалона је поменута госпођа. Њено учешће у Цветковићевој влади био је услов Демократске странке у коалицији са СПС-ом коме је формално припало Министарство просвете (и науке после реконструкције). Пре него што је постала државни секретар, била је специјални саветник Божидара Ђелића (погрешно ословљаваног са „магистар“, јер је завршио „мастер“ студије које су у ствари изједначене са нашом старом дипломом) за питања просвете. Иако номинално није имала право потписа, државни секретар Тинде Ковач-Церовић је формирала „министарство“ у министарству и у потпуности управља реформом основних и средњих школа.

У два наврата њене владавине по хитном поступку је доношен и мењан Закон о основама система образовања и васпитања, једном у време министра Гаше Кнежевића, други пут у актуелном мандату министра Жарка Обрадовића. Оба пута је примењена иста матрица: регулаторни просветни механизми су истргнути из руку стручњака и просветних радника и пребачени у политички подобне савете које именују министри. При томе се привид утицаја стручњака остварује преко њиховог појединачног (али не и институционалног) учешћа у процесима одлучивања, а да у ствари немају никакву шансу да промене политички наметнуту одлуку.

Последња скандалозна промена је реформа средњих стручних школа која ће од некада квалитетних и поштованих стручних школа, поготово техничких, које су школовале кадар који је градио и изградио привреду бивше Југославије, направити школе за полуписмене раднике и мајсторе у непосредној производњи западноевропских земаља. Тамо, наиме, нико више неће у раднике. Ето, тако изгледа реформисано „школовање за Европу“ и за Ново доба као неоробовласнички друштвени систем...

ДВЕРИ: Како оценујете Болонски процес и све учесталије гласове из Европе да бројни универзитети одустају од ове реформе високог образовања, посебно када знамо да најзначајнији европски универзитети никада нису ни прихватили Болонју?

- Пре неколико дана сам имао занимљив сусрет са деканом једног техничког факултета из Штутгарта. Онако узгред, питао сам га шта мисли о Болонском процесу. Ужаснуто ме је погледао: „Болоња, то је катастрофа!“ и испричао да група девет најјачих техничких универзитета у Немачкој, тзв. ТУ-9, води борбу за враћање старог светски познатог и признатог звања дипломираног инжењера које смо, узгред, и ми својевремено увезли из Немачке.

Шта се у међувремену дешава? Немачки „бечелори“ који су управо завршили студије не могу да нађу посао. Мобилност, главна промовисана карактеристика Болоњског процеса не функционише: немачки „бечелор“ се не признаје у Енглеској за наставак „мастер“ студија. Цела реформа високог образовања у виду Болоњског процеса проистекла је из истих мондијалистичких кругова који теже уништењу европске самосталне интелигенције настале на слободним универзитетима и претварању високог школства у струковне школе.

Ми смо, као и сви други Европљани, под политичким притиском центара моћи, били присиљени да прихватимо Болоњски процес као нешто неизбежно и сада имамо за последицу катастрофално смањење нивоа знања свршених високошколаца. Како је пре пар година пророчки рекао велики руски математичар Владимир Арнољд, резултат ових реформи ће бити да ће „авиони падати, а мостови се рушити“.

Како оцењујете методiku наставе и стандарде знања у нашим школама?

- Стање у нашим школама је одраз стања у нашем друштву. Тамо влада недостатак финансирања и недостатак мотивације свих. Ученици нису мотивисани да нешто науче, наставници нису мотивисани да пренесу знање. Образовање све више постаје виртуелно, као виртуелни свет компјутерских игрица. Говори се о некој фантомској применљивости знања, а да се при томе губи из вида да нема примене без основних знања и да се успешно примењивати могу само она знања која имају квалитетну теоријску и интелектуалну подлогу. Дobar показатељ је управо објављени пробни тест „мале матуре“ из математике, коме се ђаци радују јер не тражи практично никакав напор ни знање. Тај тест су радили управо они регулаторни механизми које је наша тренутна владарица просвете утврдила изменама закона.

Није на одмет да цитирам два примера из недавне руске историје. Када су бољшевици после револуције практично уништили просвету (обратите пажњу, бољшевичке просветне методе из 1918-24 се не разликују много од садашњих „европејских“ а и терминологија им је иста: и тада и данас управљали су комесари - да ли је то случајно?), испоставило се да совјетска привреда нема довољно квалификованих стручњака. Тада је Стаљин преко ноћи вратио старе гимназије из царског времена и совјетска наука и привреда су кренуле убрзаним темпом напред.

Други пример је сасвим свеж: када су руског (тада) председника Путина питали шта мисли о реформи просвете, рекао је између осталог: „У Русији морамо држати летвицу високо“. Ова спортска метафора описује суштину успешног образовања. Високи стандарди знања морају бити камен темељац квалитетне школе, или како је српски

народ већ давно рекао „без муке нема науке“. Данашња школа се расплинула у „образовању за све“, па је ту ушло и спуштање нивоа знања, и инклузија, и изbacивање садржаја важних за национално образовање и васпитање и много тога другог.

Може ли школа без васпитања и националног образовања?

- Ово је један од кључних аспеката мондијалистичке реформе школства: укинути васпитање у духу традиционалних моралних и религијских вредности и укинути национално образовање. Сам Дејвид Рокфелер је то изразио следећим речима: „Наднационална сувереност интелектуалне и банкарске елите пожељнија је од било каквог националног самоопредељења и суверенитета практикованог у протеклим вековима“.

Битка за националне и моралне традиције у образовању је последње упориште одбране традиционалног културног концепта појединац-породица-народ, на коме се већ хиљадама година заснива људско друштво. Мондијалисти желе да избаце породицу и народ као детерминанте понашања појединца и да њиме управљају непосредно, користећи сложене психолошке методе убијања свести и затупљивања интелектуалне оштрице.

Образовање у томе има кључну улогу. Дакле, нипошто не смемо дозволити укидање морално-васпитних и националних аспеката школе. Нажалост, тај процес је већ веома далеко одмакао, те се стога морамо још активније њему супротстављати. У томе нећемо бити сами. Велики број паметних људи у Западној Европи, која је у процесу формирања послушне мондијалистичке људске јединке даље одмакла од нас, свестан је опасности и активно се томе супротставља. Морамо тражити савезнике и изван Србије, како на Западу тако и на Истоку.

Како оценујете предлог Новог народног договора Двери-Покрета за живот Србије у коме је, између осталог, истакнута потреба за новом националном стратегијом образовања на свим нивоима и разматрањем могућности бесплатног студирања?

- Апсолутно подржавам цео предлог и посебно питање нове националне стратегије образовања. Веома је важно да о овако значајним питањима у јавној дискусији одлучују

одговарајуће стручни људи, људи који иза себе имају дуги низ година стручног искуства, велико знање и професионални углед. Недавно сам чуо мисао немачког филозофа Ханса-Георга Гадамера да је савремено друштво једино у историји људских друштава у коме је срамота бити стар.

У томе лежи и један од великих проблема данашњег друштва, чији је мото „хоћу све и хоћу то одмах“. Данас није важно колико знаш већ колико имаш и колико брзо си то стекао. Свуда се намећу бескрупулозни млади људи без довољно знања и искуства, али са великом жељом да се лично промовишу кроз власт и новац. При томе њима из позадине невидљиво управљају прави владари који о сваком појединачно имају одређена компромитујућа сазнања. Ово нажалост није слика из Орвеловог дела, већ стварност.

Што се тиче бесплатног студирања, увек сам сматрао да свако образовање, па и високо, мора бити бесплатно. То подразумева да држава адекватно финансира свој просветни сектор. У нашој држави је то, нажалост, веома неодговарајуће. Са око 3% бруто националног дохотка издвојеног за просвету, Србија је више него двоструко испод просека Западне Европе (да не говоримо о апсолутном износу тог дохотка...). Није на одмет поменути ситуацију у Јапану после Другог светског рата. Када је Јапану било забрањено да улаже средства у војску, он је уложио у просвету и науку – око 20% бруто националног дохотка у вишегодишњем периоду – и то је резултирало огромним и брзим привредним развојем послератног Јапана. Наши политичари нажалост немају на уму развој Србије, већ обезбеђење својих фотеља.

**Проф. др Александар Липковски је рођен 1955. у Цариграду. Студирао математику у Москви и Београду, где је и завршио Природно-математички факултет 1975. До 1978. радио на Ваздухопловно-техничком институту ЈНА, од 1979. до данас на Математичком факултету Универзитета у Београду, где је магистрирао (1978), докторирао (1986) и прошао сва звања од асистента приправника (1979) до редовног професора (2004). Објавио више научних и стручних радова и књига, боравио на специјализацијама у Немачкој и Русији. Био је продекан (2001-2002) и декан (2002-2004) тог факултета, проректор Универзитета у Београду (2004-2006), помоћник министра просвете за високо образовање (2007-2008) и члан Националног просветног савета (2005-2009). Говори руски, енглески и немачки. Ожењен је и има две ћерке.*

(Двери српске)